

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/88/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3110226679
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Vrtochová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3110226679.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Vrtochovej a sudcov JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Denisa Vékonyho v spore žalobcov 1/ Mgr. P. I., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C.. G. XXX/X, T. a 2/ M. I., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C.. G. XXX/X, T., obaja zastúpení advokátom JUDr. Jozefom Kováčikom, so sídlom Legionárska 2, Trenčín, proti žalovanému Nemocnica s poliklinikou Ilava, n.o., so sídlom Štúrova 3, Ilava, IČO: 36 119 385, zastúpený Mgr. Erikou Ranušovou, so sídlom Moyzesova 1200/12, Dubnica nad Váhom, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 04. mája 2020, č. k. 12C/334/2010-251, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výrokoch II., IV. a VI. **p o t v r d z u j e.**

II. Žalobcovia 1/ a 2/ **m á j ú** nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobcu v časti o zaplatenie náhrady škody vo výške 802,43 eur zamietol. Výrokom II. rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyňi 1/ náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 40.000 eur do 3 mesiacov po právoplatnosti rozsudku. Výrokom III. vo zvyšnej časti žalobu žalobkyne 1/ o zaplatenie nemajetkovej ujmy vo výške 110.000 eur zamietol. Výrokom IV. rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 2/ náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 40.000 eur do 3 mesiacov po právoplatnosti rozsudku. Výrokom V. vo zvyšnej časti žalobu žalobcu 2/ o zaplatenie nemajetkovej ujmy vo výške 110.000 eur zamietol. Výrokom VI. rozhodol o náhrade trov konania tak, že žiadna zo strán sporu nemá právo na náhradu trov konania.

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobcovia 1/ a 2/ sa žalobou doručenu súdu dňa 22.10.2010 domáhali zaplatenia náhrady škody spojenej s pohrebom mal. M. I. vo výške 802,43 eur a nemajetkovej ujmy vo výške 150.000 eur každému zo žalobcov. Uviedli, že žalobcovia 1/ a 2/ boli manželmi a rodičmi syna mal. M. I., nar. XX.XX.XXXX a zomretého dňa XX.XX.XXXX. Dňa 12.12.2009 mal maloletý od rána vysokú teplotu a preto ho žalobkyňa 1/ zobrala na vyšetrenie do detskej ambulancie Lekárskej služby prvej pomoci žalovaného. O 14:04 hod. syna vyšetřila službukonajúca lekárka MUDr. N. W. so záverom, že sa jedná o nešpecifikovaný akútny zápal mandlí a predpísala mu aj príslušný liek, ktorý začal syn užívať. Keďže sa jeho stav nezlepšil, jeho teplota neklesala a začal chrčivo sťažene dýchať, opätovne ho žalobkyňa 1/ zobrala na vyšetrenie. Po vyšetrení tou istou lekárkou MUDr. N. W. o 18:30 hod. táto konštatovala ten istý záver a odporučila pridať ďalšie lieky. Na druhý deň dňa 13.12.2009 o 07:45 hod. zistila, že syn nedýcha, preto privolala rýchlu lekársku pomoc. Následne lekár konštatoval jeho úmrtie. Z podnetu lekára, vykonávajúceho pitvu, vykonal úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou šetrenie v predmetnej veci so záverom zo dňa 15.04.2010, že synovi nebola

poskytnutá zdravotná starostlivosť v súlade s ust. § 4 ods. 3 zák. č. 576/2004 Z.z., nakoľko neboli správne vykonané všetky zdravotné výkony na správne určenie choroby so zabezpečením včasnej a účinnej liečby s cieľom jeho uzdravenia. Dňa 27.12.2009 podala aj žalobkyňa 1/ sťažnosť na ÚDZ a odpoveď bola rovnaká. Voči MUDr. N. W. bolo vznesené obvinenie pre prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1, 2 písm. a), b) Trestného zákona. V priebehu trestného stíhania bol vypracovaný znalecký posudok MUDr. Jána Kovaľa PhD., ktorý potvrdil závery ÚDZ, nakoľko neboli správne vykonané všetky zdravotné výkony na správne určenie choroby v dôsledku podcenenia zdravotného stavu syna s tým, že jeho včasnou hospitalizáciou, kompletným vyšetrením, stanovením diagnózy a následnou intenzívnou liečbou boli predpoklady úspešnej liečby, čím sa mohlo zabrániť jeho úmrtiu. Žalobcovia 1/ a 2/ vyzvali dňa 07.09.2010 žalovaného k mimosúdnej dohode. Žalovaný v odpovedi uviedol, že si majú svoj nárok uplatniť priamo u poskytovateľa zdravotnej starostlivosti, ktorým je MUDr. N. W. ako držiteľka povolenia na výkon samostatnej zdravotníckej praxe, vykonávajúcej službu prvej pomoci na základe Zmluvy o zabezpečení odbornej zdravotnej starostlivosti zo dňa 01.01.2009 a poskytovanej zdravotnej starostlivosti ich synovi na základe rozpisu, určeného samosprávnym krajom. Na ich dopyt im Trenčiansky samosprávny kraj (TSK) uviedol, že prevádzkovateľom ambulancie lekárskej služby prvej pomoci pre deti a dorast bol dňa 12.12.2009 žalovaný a MUDr. N. W. v uvedený deň plnila u neho povinnosť vykonávať lekársku službu na základe rozpisu, určeného TSK. Z tohto im vyplynulo, že jedine žalovaný bol oprávnený prevádzkovať lekársku službu prvej pomoci pre deti a dorast, pretože MUDr. N. W. takéto oprávnenie nemala a pre žalovaného zabezpečovala výkon lekárskej služby k plneniu úloh žalovaného t.j. Lekárska služba prvej pomoci. Žalobcovia 1/ a 2/ poukázali na to, že prevádzkovanie ambulancie a prevádzkovanie LSPP sú 2 úplne rozdielne činnosti a ich vykonávatelia nie sú totožné osoby a každá z nich nesie za svoje konanie samostatnú zodpovednosť. Žalobcovia 1/ a 2/ sa okrem náhrady škody spojenej s pohrebom maloletého domáhali zaplataenia nemajetkovej ujmy spolu vo výške 300.000 eur z dôvodu zásahu do ich osobnosti. Do dňa podania žaloby sa žalobcom nikto neospravedlnil. Závažnosť vznikutej ujmy videli predovšetkým v neodstrániteľnom následku úmrtia im najbližšej osoby 4-ročného syna. Celá rodina znáša stratu svojho blízkeho veľmi ťažko. Okolnosťami, za ktorých došlo k porušeniu ich práva, boli hlavne podcenenie zdravotného stavu M., ktorého ochorenie nebolo nevyliciteľné a v prípade riadneho poskytnutia zdravotnej starostlivosti mohol byť vyliečený a bez následkov ďalej žiť. Žalovaný bol názoru, že zodpovedným za škodu ako aj za náhradu za nemajetkovú ujmu za zásah do osobnosti žalobcov 1/ a 2/ je priamo poskytovateľ zdravotnej starostlivosti a to MUDr. N. W., ktorá vykonávala v zariadení žalovaného lekársku službu prvej pomoci na základe Zmluvy o zabezpečovaní odbornej zdravotnej starostlivosti zo dňa 01.01.2009. Dôsledkom tejto udalosti bolo to, že obidvaja žalobcovia boli depresívni, prestali spolu komunikovať a žalobkyňa 1/ sa so synom Jakubom odsťahovala od žalobcu 2/.

3. Súd prvej inštancie uznesením č.k. 12C/334/2010-106 zo dňa 27.09.2012 prerušil toto konanie do právoplatného skončenia veci vednej na tunajšom súde pod sp. zn. 4T/127/2010 vo veci trestného stíhania MUDr. N. W.. Podľa predloženého trestného rozsudku bola MUDr. N. W. právoplatne oslobodená spod obžaloby dňom 25.01.2016. Na pojednávaní dňa 04.05.2016 žalobcovia 1/ a 2/ trvali na podanej žalobe. Žalobkyňa 1/ uviedla, že v Tuchyni bývala so synom B. asi dva/tri roky, potom sa vrátili späť k žalobcovi 2/. Bývajú spolu všetci traja. Návrh na rozvod nikto z nich nepodal. Vzťahy medzi nimi manželmi sa do určitej miery upravili, ale nie je to už také ako pred smrťou syna M.. Syn B. má 28 rokov a v určitom období musel vyhľadať psychológa, lebo prestal zvládať situáciu. Po ich odchode žalobkyne 2/ a syna B. zo spoločnej domácnosti ešte chvíľu žalobca 2/ pracoval, potom mal veľmi vysoký tlak a bol PN asi 5 mesiacov. Dostal lieky na vysoký tlak, bol aj u psychológa. Mal aj lieky od psychológa, potom sa z toho nejako dostal. Uviedli, že žalovaný ako nemocnica, ani lekárka MUDr. W. sa žalobcom 1/ a 2/ ústne ani písomne neospravedlnili, ani počas trestného konania. Nikto neprejavil ľútosť zo strany žalovaného, ani ošetrojúcej lekárky nad tým, čo sa stalo. Žalovaný ďalej trval na tom, že nie je v tomto konaní pasívne legitimovaný. Poukázal na skutočnosť, že lekárke MUDr. N. W., ktorá vykonávala lekársku službu prvej pomoci dňa 12.12.2009, bolo vydané dňa 31.07.2006 povolenie na prevádzkovanie zdravotného zariadenia - ambulancie v odbore pediatrie, čím sa stala poskytovateľom zdravotnej starostlivosti v zmysle § 4 ods. 1 zákona o zdravotnej starostlivosti a § 4 písm. a) zákona č. 578/2004 Z.z. a zároveň v rámci všeobecnej ambulantnej starostlivosti je povinná poskytovať lekársku službu prvej pomoci. V zmysle § 7 ods. 6 zákona o zdravotnej starostlivosti sa lekárska služba prvej pomoci prevádzkuje v ambulancii lekárskej služby prvej pomoci, na ktorú síce MUDr. E. W. nemala vydané povolenie a z tohto dôvodu mala uzatvorenú zmluvu so žalovaným, ktorý mal povolenie prevádzkovať ambulanciu lekárskej služby prvej pomoci a tam MUDr. E. W. LSPP vykonávala. MUDr. W. bola teda jednoznačne poskytovateľom zdravotnej starostlivosti a v rámci toho

aj lekárskej služby prvej pomoci a nie je podstatné, že lekársku službu prvej pomoci prevádzkovala v ambulancii iného subjektu.

4. Súd prvej inštancie mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že v zmysle rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 11.05.2015 č.k. 4T/67/2014-698 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 25.01.2016 č.k. 2To/113/2015-744, ktorý nadobudol právoplatnosť dňom 25.01.2016, bola MUDr. N. W. oslobodená spod obžaloby pre trestný čin usmrtenia podľa § 149 ods. 1, 2 písm. a), b) Trestného zákona z dôvodu, že aj napriek v rozhodnutí uvedeným konštatovaniam o preukázaných pochybeniach obžalovanej ako lekárky pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti, nebolo nepochybne preukázané, že toto malo rozhodujúci vplyv na následok, teda smrť u maloletého M. I.. Žalobcovia 1/ a 2/ boli odkázaní so svojim nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie. Najvyšší súd Slovenskej republiky svojim uznesením zo dňa 12.06.2019 sp. zn. 2Tdo/57/2016 odmietol dovolanie ministerky spravodlivosti SR voči uvedenému rozhodnutiu Krajského súdu v Trenčíne. Z uvedených rozhodnutí vyplýva, že súdni znalci dospeli k rozdielnym záverom pri určení príčiny smrti pacienta. Bez rozporov bolo však zistené, že pri vykonávaní pitvy zosnulého mal. M. nebol zabezpečený výsledok virologického a bakteriologického vyšetrenia, ktorý diagnostický nedostatok už nemožno v súčasnej dobe odstrániť a teda zopakovať, keďže bola vykonaná iba zdravotná pitva a že absentuje základná diagnostika, teda presná príčina choroby maloletého zosnulého, ktorá nie je presne dostatočne určená a špecifikovaná. Najvyšší súd poukázal na najpresvedčivejšie vysvetlenie príčiny smrti a to závery znaleckej organizácie forensic.sk, podľa ktorej najpravdepodobnejšie došlo k smrti maloletého v dôsledku akútnej asfyktickej príhody na základe spazmu horných dýchacích ciest pri zápalovom postihnutí pľúc, náhlejšej poruchy dýchania. Medzi stranami nebolo sporné, že žalobcovia 1/ a 2/ boli manželmi a rodičmi syna mal. M. I., nar. XX.XX.XXXX a zomretého dňa 13.12.2009. V sobotu dňa 12.12.2009 mal mal. M. od rána vysokú teplotu, preto ho žalobkyňa 1/ zobrala na vyšetrenie do detskej ambulancie Lekárskej služby prvej pomoci žalovaného. O 14:04 hod. syna vyšetřila službukonajúca lekárka MUDr. N. W. so záverom, že sa jedná o nešpecifikovaný akútny zápal mandlí a predpísala mu aj príslušný liek, ktorý začal mal. M. užívať. Keďže sa jeho stav nezlepšil, jeho teplota neklesala a začal chrčivo sťažene dýchať, opätovne ho žalobkyňa 1/ zobrala na vyšetrenie. Po vyšetrení tou istou lekárkou MUDr. N. W. o 18:30 hod. táto konštatovala ten istý záver a odporučila pridať ďalšie lieky. Na druhý deň dňa 13.12.2009 o 07:45 hod. žalobkyňa 1/ zistila, že mal. M. nedýcha, preto privolaala rýchlu lekársku pomoc. Následne lekár konštatoval jeho úmrtie. Medzi stranami bolo sporné, či žalovaný je pasívne vecne legitimovaný. Túto námietku vzniesol žalovaný.

5. Súd prvej inštancie po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 7 ods. 1 až 3, § 10 ods. 1 až 3, § 68 ods. 1. písm. a), § 68 ods. 2, § 11 ods. 2 písm. a), § 79 ods. 1 písm. v) zákona č. 578/2004 Z. z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti v znení ku dňu smrti maloletého, § 7 ods. 6 zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení ku dňu smrti maloletého, § 449 ods. 2, 3, § 420 ods. 1 až 3, § 11, § 13 ods. 1 až 3 Občianskeho zákonníka, čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 17 ods. 1, 2 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach a Medzinárodného paktu o hospodárskych, sociálnych a kultúrnych právach. Prevádzkovanie lekárskej služby prvej pomoci v zmysle cit. ustanovení či už pre dospelých alebo pre deti a dorast je možné len na základe povolenia pre zdravotnícke zariadenie, ktoré vydáva podľa § 11 ods. 2 samosprávny kraj. Ustanovenie § 10 zákona č. 578/2004 Z.z. však rozlišuje medzi povolením a licenciou. Lekár na výkon svojej samostatnej zdravotníckej praxe potrebuje licenciu (§ 68 ods. 1 písm. a), ktorú vydáva slovenská lekárska komora a zároveň táto samostatná zdravotnícka prax nie je poskytovaním lekárskej služby prvej pomoci. Na prevádzkovanie lekárskej služby prvej pomoci je potrebné povolenie podľa § 7 ods. 2, ktoré vydáva samosprávny kraj podľa § 11 ods. 2 písm. a) cit. Zákona. Zároveň na prevádzkovanie špecializovanej ambulancie, kam patrí aj pediatria a dorastové lekárstvo je potrebné povolenie samosprávneho kraja. Podľa iného zákona, a to zákona č. 576/2004 Z. z. (§ 7 ods. 6) sa lekárska služba prvej pomoci tiež vykonáva lekármi, ale tiež za tej istej podmienky ako podľa zákona č. 578/2004 Z. z., že to môže byť v zdravotníckom zariadení takého poskytovateľa, ktorý má povolenie na prevádzkovanie lekárskej služby prvej pomoci. Ustanovenia zákona č. 576/2004 Z. z. a ani zákona č. 578/2004 Z. z. neumožňujú lekárom vykonávať samostatne lekársku službu prvej pomoci svojim menom, alebo svojou s.r.o. bez špeciálneho povolenia na výkon lekárskej služby prvej pomoci na ich meno alebo ich s.r.o.. Ak by ošetrujúca lekárka MUDr. N. W. mala byť pasívne vecne legitimovaná v tomto spore a mala by byť nositeľom povinností v zmysle hmotného práva mala by mať dve povolenia od samosprávneho kraja, či už samostatné alebo v jednom rozhodnutí obsiahnuté, a to jedno povolenie na prevádzkovanie svojej ambulancie v

špecializovanom odbore pediatria a dorastové lekárstvo a druhé povolenie na prevádzkovanie lekárskej služby prvej pomoci pre deti a dorast. Z rozhodnutia Trenčianskeho samosprávneho kraja (TSK) zo dňa 11.05.2011 č. TSK/2011/05157/zdrav. vyplýva, že lekárka MUDr. N. W. mala vydané povolenie prevádzkovať iba ambulanciu v špecializovanom odbore pediatria a dorastové lekárstvo. V tomto rozhodnutí a ani v žiadnom inom rozhodnutí nebolo lekárke povolené prevádzkovať aj lekársku službu prvej pomoci. Takéto povolenie na prevádzkovanie lekárskej služby prvej pomoci bolo vydané iba žalovanému rozhodnutím TSK zo dňa 25.11.2009 č. TSK/2009/06718/zdrav.. Z uvedeného vyplýva, že nositeľom práv a povinností z právneho vzťahu poskytovania lekárskej služby prvej pomoci je bez pochybností žalovaný. Vyššie citované ustanovenia zákonov sú jednoznačné a na uvedený záver nemajú vplyv iné rozhodnutia v trestnom a správnom konaní. Z dôvodu hospodárnosti konania sa súd týmito rozhodnutiami pri posudzovaní pasívnej legitímácie nezaoberal. Žalobcovia 1/ a 2/ sa domáhali náhrady škody ako vecnej škody vo výške 802,43 eur, pričom súd prvej inštancie v tejto časti žalobu zamietol ako nedôvodnú, nakoľko v trestnom konaní nebolo bez pochybností preukázané zavinenie ošetrojúcej lekárky MUDr. N. W. ako osoby použitej žalovaným ako prevádzkovateľom lekárskej služby prvej pomoci pri tejto činnosti a nebola tak splnená jedna zo zákonných podmienok vzniku zodpovednosti žalovaného. Žalobcovia 1/ a 2/ sa domáhali aj zaplataenia nemajetkovej ujmy za zásah do ich osobnosti a to do ich práva na súkromie vo výške každému po 150.000 eur. V prejednávanej veci bolo bez pochybností zistené, že mal. M. I. bol 2 razy ošetrovaný pri vykonávaní lekárskej služby prvej pomoci žalovaného a po týchto 2 vyšetreniach došlo k smrti maloletého a v znaleckom dokazovaní v trestnom konaní nebolo zistené spoluzavinenie žalobcov 1/ a 2/ (rodičov) pri starostlivosti o maloletého v tejto súvislosti. Tým došlo k zásahu zo strany žalovaného do práva na ochranu súkromia žalobcov 1/ a 2/ a to konkrétne do ich práva na rodinný život stratou ich 4-ročného syna. V trestnom konaní ani nebolo bez pochybností zistené, že išlo o postup lekárky lege artis. Súd nepovažoval primerané zadostučinenie vo forme ospravedlnenia sa a ani samotné trestné stíhanie ošetrojúcej lekárky za postačujúce vzhľadom na závažnosť vzniknutej ujmy a uznal právo žalobcov 1/ a 2/ na náhradu nemajetkovej ujmy. Z výsluchu žalobcov 1/ a 2/ je nepochybné, že nečakanou stratou ich syna, po krátkej chorobe došlo k podstatnej zmene v ich rodinnom a teda i súkromnom živote. Pritom ide o nezvratný stav, pričom žalobcovia 1/ a 2/ prišli o radosť zo života, zmyslu v časti ich života, prišli o časť rodiny stratou jedného z členov rodiny a to za stavu, že už boli poznačení predchádzajúcou stratou ďalšieho syna, v dôsledku čoho boli ich citové väzby na mal. M. o to silnejšie. Žalobcovia 1/ a 2/ v dôsledku straty syna nepochybne prežili šok, mnoho fyzického i psychického trápenia s následkami až doteraz, v dôsledku ktorých je znížená kvalita ich osobného i spoločenského života. V neposlednom rade súd zohľadnil i fakt, že k neoprávnenému zásahu, za ktorý je v zmysle vyššie uvedeného zodpovedný žalovaný ako poskytovateľ zdravotnej starostlivosti, došlo pri výkone jeho povolenej činnosti, na vykonanie ktorej sa podieľala ošetrojúca lekárka. Súd pri určení výšky náhrady zohľadnil skutočnosť, že samotný žalovaný pri realizácii ošetrovania lekárskej služby prvej pomoci nemal dosah na kvalitu tohto výkonu. Súd tiež prihliadol na postoj žalovaného a ošetrojúcej lekárky MUDr. N. W., prezentovaný v súdnom konaní, ktorým absolútne a bezvýnimočne odmietli pripustiť akýkoľvek podiel zodpovednosti na ujme na osobnostných právach žalobcov 1/ a 2/. Do vyhlásenia tohto rozsudku sa výslovne neospravedlnili za nespornú skutočnosť, že pri poskytovaní lekárskej služby prvej pomoci žalobcovia 1/ a 2/ utrpeli ujmu na osobnostných právach. Výšku náhrady nemajetkovej ujmy súd určil s prihliadnutím na judikatúru ESLP pre SR, rodinné a osobné pomery žalobcov 1/ a 2/, príbuzenský vzťah medzi žalobcami 1/ a 2/ a maloletým, že žalobcovia 1/ a 2/ nezanedbali osobnú starostlivosť o syna počas jeho liečby. Súd priznal žalobcom náhradu nemajetkovej ujmy každému vo výške 40.000 eur, pretože uvedený zásah do ich práva na súkromie, ktorého súčasťou je aj rodinný život, stále trvá a bude trvať od smrti ich syna nepretržite do konca ich života. Súd priznanú náhradu vzhľadom na intenzitu zásahu nepovažoval za neprimeranú. Vo zvyšnej časti súd žalobu o náhradu nemajetkovej ujmy zamietol ako nedôvodnú. Podľa § 255 ods. 2 CSP súd nepriznal stranám sporu náhradu trov konania pre čiastočný úspech vo veci.

6. Proti tomuto rozsudku, a to proti výrokom II. a IV., podal včas odvolanie žalovaný. Uviedol, že súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaný je pasívne legitimovaný v tomto spore, nakoľko len jemu bolo vydané povolenie na prevádzkovanie lekárskej služby prvej pomoci a je tak nositeľom práv a povinností z právneho vzťahu poskytovania lekárskej služby prvej pomoci. S uvedeným záverom nesúhlasí z dôvodu, že ku dňu smrti syna žalobcov nie je pasívne legitimovaný v tomto spore. Zdravotnú starostlivosť poskytovala dňa 12.12.2009 synovi žalobcov lekárka v ambulancii lekárskej služby prvej pomoci MUDr. N. W., ktorá túto poskytovala vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť, čoho dôkazom je aj zdravotný záznam z vyšetrenia, na ktorom je uvedená pečiatka a podpis menovanej lekárky. Za správne poskytovanie zdravotnej starostlivosti zodpovedá poskytovateľ, ktorým bola MUDr.

N. W.. Poskytovateľ, ktorý je držiteľom povolenia alebo držiteľom licencie na výkon samostatnej zdravotníckej praxe je povinný vykonávať lekársku službu prvej pomoci podľa rozpisu určeného samosprávnym krajom, ak ide o poskytovateľa, ktorý poskytuje všeobecnú ambulantnú starostlivosť v špecializačnom odbore všeobecné lekárstvo alebo v špecializačnom odbore pediatria a poskytovateľa, ktorý poskytuje špecializovanú zubno-lekársku ambulantnú starostlivosť. Lekársku službu prvej pomoci vykonávajú poskytovatelia poskytujúci všeobecnú ambulantnú starostlivosť a špecializovanú zubno-lekársku ambulantnú starostlivosť v zdravotníckom zariadení poskytovateľa, ktorý je oprávnený na základe vydaného povolenia prevádzkovať ambulanciu lekárskej služby prvej pomoci. Žalovaný preto nemôže byť považovaný za subjekt zásahu, lebo sa nedopustil toho, čo podľa žalobcami tvrdených skutkových okolností viedlo k vzniku nemajetkovej ujmy. Pokiaľ ide o oprávnenosť nároku žalobcov na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, k vzniku občianskoprávných sankcií za nemajetkovú ujmu spôsobenú neoprávneným zásahom do osobnosti fyzickej osoby podľa § 13 OZ musia byť splnené hmotnoprávne podmienky, pričom v danej veci neexistuje neoprávnenosť zo strany žalovaného, spočívajúca v zavinenom porušení povinností, ktoré by boli v priamej príčinnej súvislosti so smrťou dieťaťa žalobcov. S poukazom na výsledky vykonaného dokazovania v trestnom konaní sp. zn. 4T/67/2014 proti MUDr. N. W., v ktorom bola oslobodená spod obžaloby pre trestný čin usmrtenia, súd konštatoval, že za nepredvídateľný následok v podobe smrti nemôže niesť lekár zodpovednosť, ak inak poskytol nebohému pacientovi lekársku starostlivosť zodpovedajúcu ním zistenému ochoreniu, pretože medzi konaním lekára a smrťou pacienta v tomto prípade nie je príčinná súvislosť. Súd tiež v uvedenom trestnom konaní v odôvodnení uviedol, že za situácie, keď ani „ex post“ sa viacerí odborníci nevedeli jednoznačne zhodnúť na tom, či smrť maloletého predchádzala postupná etiológia invazívneho bakteriálneho ochorenia, alebo či išlo o ochorenie v dôsledku bakteriovej superinfekcie chrípky - náhle a neočakávané udusenie, resp. či k uduseniu došlo v dôsledku vdychnutia obsahu žalúdka do dýchacích ciest pri zvracaní, pričom ani vykonaná zdravotná pitva nepotvrdila ani nevyviedla ani jednu z týchto možností, nie je možné žiadať, aby v tomto konkrétnom prípade možnú až k smrti vedúcu chorobu zistila lekárka už pri výkone lekárskej služby prvej pomoci. V zmysle platnej právnej úpravy o neoprávnený zásah do súkromia pozostalých nepôjde, ak smrť poškodeného nastala bez toho, aby v príčinnej súvislosti k nej existovalo protiprávne konanie tretej osoby. Má za to, že v konaní nebolo preukázané, že nedostatky zo strany lekárky MUDr. N. W. boli objektívne spôsobilé privodiť smrť M. I., teda za zásah do osobnostných práv žalobcov nemôže byť zodpovedný žalovaný. Priznaná výška nemajetkovej ujmy vo výške 40.000 eur každému zo žalobcov je neprímerane vysoká. S poukazom na ust. § 13 OZ výšku náhrady nemajetkovej ujmy súd určuje voľnou úvahou s prihliadnutím na zákonné kritériá závažnosti vzniknutej ujmy a okolností, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnosti došlo. Závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy sa posudzuje najmä s ohľadom na jej intenzitu, rozsah a trvanie. V súvislosti s okolnosťami, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo je potrebné posúdiť okolnosti jednak vo vzťahu k postihnutej osobe a jednak vo vzťahu k subjektu, ktorý neoprávnený zásah spôsobil, aby tak bola zabezpečená požiadavka účinného primeraného zadosťučinenia za vzniknutú nemajetkovú ujmu, ako aj požiadavka nezneužívania tohto právneho prostriedku na neprípustné obohacovanie. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietne.

7. Žalobcovia 1/ a 2/ v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedli, že žalovaný namieta nedostatok príčinnej súvislosti medzi konaním lekárky MUDr. N. W., ktorá pre žalovaného poskytovala zdravotnú starostlivosť lekárskej služby prvej pomoci a tiež poukázal na oslobodzujúci rozsudok Okresného súdu Trenčín sp. zn. 4T/67/2014, ktorým bola menovaná lekárka spod obžaloby oslobodená. Majú za to, že k oslobodeniu súd pristúpil na základe zásady in dubio pro reo, ktorá je platná iba v trestnom konaní. Žalovaná sa týmto oslobodzujúcim rozsudkom zodpovednosti nezbačila, keďže neposkytla zdravotnú starostlivosť synovi M. I. lege artis, ktorý skutkový a právny záver bol jednoznačne vykonanými dôkazmi v trestnom konaní preukázaný. Žalovaný priznanú výšku nemajetkovej ujmy nenamieta, iba citoval právnu úpravu, ktorú súd pri rozhodovaní o výške nemajetkovej ujmy na vec aplikuje. Napriek podstatne vyššej požadovanej náhrade nemajetkovej ujmy odvolanie v zamietavej časti žaloby nepodali. Uspokojili sa aspoň s čiastočnou satisfakciou, ktorú súd prvej inštancie poskytol za ujmu, ktorá je prirodzene trvalá a nenahraditeľná. Pochopiteľne každé prejednanie prípadu smrti syna je pre nich ďalšou traumou. Navrhovali, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správne potvrdil.

8. Žalovaný v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalobcov uviedol, že v plnom rozsahu zotrváva na skutočnostiach uvedených v písomnom odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie. Trvá na tom,

že žalovaný nie je v tomto spore pasívne vecne legitimovaný. Zároveň nie je pravdivé ani vyjadrenie žalobcov v doručenom vyjadrení k odvolaniu týkajúce sa toho, že údajne nenamieta priznanú výšku nemajetkovej ujmy iba cituje právnu úpravu. V podanom odvolaní uvádza, že nemôže súhlasiť s priznanou výškou náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 40.000 eur pre každého zo žalobcov a túto považuje za neprimerane vysokú. Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhoval, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne a prizná žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 %, alebo zruší rozsudok súdu prvej inštancie a vráti vec tomuto súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

9. Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 CSP v spojení s § 470 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti vo výrokoch II., IV. a VI. ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP, pričom v súlade s § 387 ods. 2 CSP odvolací súd poukazuje v celom rozsahu na vecne správne a vyčerpávajúce odôvodnenie, s ktorým sa stotožňuje.

10. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I., III. a V., odvolaním napadnutý nebol, a preto zostalo rozhodnutie súdu prvej inštancie v týchto výrokoch právoplatné a rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknuté.

11. Súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 až 194 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP.

12. Predmetom odvolacieho konania zostal nárok žalobcov 1/ a 2/ na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 80.000 eur (každému zo žalobcov po 40.000 eur). Žalobcovia svoj nárok odôvodnili tým, že boli rodičmi maloletého M. I., nar. XX.XX.XXXX a zomr. dňa XX.XX.XXXX, pričom dňa 12.12.2009 v detskej ambulancii Lekárskej služby prvej pomoci u žalovaného (Nemocnica s poliklinikou Ilava, n.o.) bol maloletý dvakrát v priebehu toho istého dňa ošetrený, z dôvodu ochorenia službukonajúcou lekárkou MUDr. N. W.. Dňa 13.12.2009 maloletý podľahol ochoreniu a bola konštatovaná smrť. Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou vykonal šetrenie v predmetnej veci a ustálil, že v prípade vyšetrovaní maloletého neboli správne vykonané všetky zdravotné výkony na správne určenie choroby so zabezpečením včasnej a účinnej liečby. Žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie ako i v podanom odvolaní namietať pasívnu vecnú legitimáciu.

13. Podľa 7 ods. 1, 2 a 3 zák. č. 578/2004 Z.z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti v znení ku dňu smrti maloletého (ods. 1), zdravotnícke zariadenie je prevádzkový útvar zriadený na poskytovanie zdravotnej starostlivosti a služieb súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti.

(ods. 2) Zdravotnícke zariadenia možno prevádzkovať len na základe povolenia; povolenia sa vydávajú na zdravotnícke zariadenia:

- a) ambulantnej zdravotnej starostlivosti,
- b) ústavnej zdravotnej starostlivosti,
- c) lekárenskej starostlivosti.

(ods. 3) Zariadenia ambulantnej zdravotnej starostlivosti sú:

písm. a) ambulancia:

1. všeobecná,
2. špecializovaná,
3. lekárskej služby prvej pomoci
 - 3a. lekárskej služby prvej pomoci pre dospelých,
 - 3b. lekárskej služby prvej pomoci pre deti a dorast,
 - 3c. špecializovaná zubno-lekárska služba prvej pomoci,
4. záchranej zdravotnej služby
 - 4a. ambulancia rýchlej lekárskej pomoci,
 - 4b. ambulancia rýchlej zdravotnej pomoci,
 - 4c. ambulancia rýchlej lekárskej pomoci s vybavením mobilnej intenzívnej jednotky,
 - 4d. ambulancia vrtuľníkovej záchranej zdravotnej služby.

14. Podľa vyššie cit. § 7 prevádzkovanie lekárskej služby prvej pomoci (LSPP) či už pre dospelých alebo pre deti a dorast je možné len na základe povolenia pre zdravotnícke zariadenie, ktoré vydáva podľa §

11 ods. 2 samosprávny kraj. Ustanovenie § 10 cit. zák. č. 578/2004 Z.z. však rozlišuje medzi povolením a licenciou. Podľa § 10 ods. 1 lekár na výkon svojej samostatnej zdravotníckej praxe potrebuje licenciou (§ 68 ods. 1 písm. a), ktorú vydáva slovenská lekárska komora a zároveň podľa ods. 3 § 10 cit. zák. táto samostatná zdravotnícka prax nie je poskytovanie LSPP. Na prevádzkovanie LSPP je potrebné povolenie podľa § 7 ods. 2., ktoré vydáva samosprávny kraj podľa § 11 ods. 2 písm. a) cit. zák. Zároveň na prevádzkovanie špecializovanej ambulancie, kam patrí aj pediatria a dorastové lekárstvo je potrebné povolenie samosprávneho kraja.

15. Podľa § 10 ods. 1, 2 a 3 zák. č. 578/2004 Z.z. v znení ku dňu smrti maloletého, samostatnú zdravotnícku prax môžu vykonávať zdravotnícki pracovníci v povolani lekárskeho, zubného lekára, sestry, pôrodná asistentka, fyzioterapeut, liečebný pedagóg, logopéd, psychológ, špeciálny pedagóg a masér. Na výkon samostatnej zdravotníckej praxe sa vyžaduje licencia na výkon samostatnej zdravotníckej praxe [§ 68 ods. 1 písm. a)]. Samostatná zdravotnícka prax podľa odseku 1 je poskytovanie zdravotnej starostlivosti v zdravotníckom zariadení, ktoré prevádzkuje iný poskytovateľ na základe povolenia, ak v odseku 3 nie je ustanovené inak, alebo na inom mieste ako v zdravotníckom zariadení. Samostatná zdravotnícka prax podľa odseku 1 nie je poskytovanie lekárskej služby prvej pomoci.

16. Podľa § 68 ods. 1. písm. a) a ods. 2 zák. č. 578/2004 Z.z. v znení ku dňu smrti maloletého, licencie sa vydávajú: písm. a) na výkon samostatnej zdravotníckej praxe (§ 10) zdravotníckym pracovníkom v povolani lekárskeho, zubného lekára, sestry, pôrodná asistentka, fyzioterapeut, liečebný pedagóg, logopéd, psychológ, špeciálny pedagóg a masér. Slovenská lekárska komora vydáva licencie zdravotníckemu pracovníkovi v povolani lekára.

17. Podľa § 11 ods. 2 písm. a) zák. č. 578/2004 Z.z. v znení ku dňu smrti maloletého, samosprávny kraj v rámci preneseného výkonu štátnej správy vydáva povolenie na prevádzkovanie: písm. a) ambulancie okrem ambulancie podľa odseku 1 písm. a) = ambulancie záchrannej zdravotnej služby.

18. Ustanovenie § 79 ods. 1 písm. v) zákona č. 578/2004 Z. z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti v znení ku dňu smrti maloletého, výslovne uvádza poskytovateľov, ktorí majú povinnosť slúžiť lekársku službu prvej pomoci. Poskytovateľ, ktorý je držiteľom povolenia alebo držiteľom licencie na výkon samostatnej zdravotníckej praxe je povinný (ak v odseku 3 nie je ustanovené inak) vykonávať lekársku službu prvej pomoci podľa rozpisu určeného samosprávnym krajom, ak ide o poskytovateľa, ktorý poskytuje všeobecnú ambulantnú starostlivosť v špecializačnom odbore všeobecné lekárstvo alebo v špecializačnom odbore pediatria a poskytovateľa, ktorý poskytuje špecializovanú zubno-lekársku ambulantnú starostlivosť. V spojitosti na uvedené, ustanovenie § 4 zákona č. 578/2004 Z. z. taxatívne vymedzuje, že poskytovateľom je predovšetkým fyzická osoba (podnikateľ) alebo právnická osoba poskytujúca zdravotnú starostlivosť na základe povolenia alebo povolenia na poskytovanie lekárskej starostlivosti podľa osobitného predpisu, fyzická osoba (podnikateľ) poskytujúca zdravotnú starostlivosť na základe licencie na výkon samostatnej zdravotníckej praxe.

19. Podľa § 7 ods. 6 zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti v znení ku dňu smrti maloletého, lekársku službu prvej pomoci vykonávajú poskytovatelia poskytujúci všeobecnú ambulantnú starostlivosť a špecializovanú zubnolekársku ambulantnú starostlivosť v zdravotníckom zariadení poskytovateľa, ktorý je oprávnený na základe vydaného povolenia prevádzkovať ambulanciu lekárskej služby prvej pomoci. Lekárska služba prvej pomoci sa vykonáva podľa rozpisu určeného samosprávnym krajom, ktorý obsahuje miesto výkonu lekárskej služby prvej pomoci, čas vykonávania lekárskej služby prvej pomoci a zoznam poskytovateľov zdravotnej starostlivosti s uvedením dátumov vykonávania lekárskej služby prvej pomoci v období, na ktorý sa tento rozpis vyhotovuje.

20. Podľa zákona č. 576/2004 Z.z., a to § 7 ods. 6 sa LSPP tiež vykonáva lekármi, ale tiež za tej istej podmienky ako podľa zák.č. 578/2004 Z.z., že to môže byť v zdravotníckom zariadení takého poskytovateľa, ktorý má povolenie na prevádzkovanie LSPP. Ustanovenia tohto zák. č. 576/2004 Z.z. a ani zák. č. 578/2004 Z.z. neumožňujú lekárom vykonávať samostatne LSPP svojim menom, alebo svojou s.r.o. bez špeciálneho povolenia na výkon LSPP na ich meno alebo ich s.r.o.

21. Z dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie vyplýva, že Rozhodnutím Trenčianskeho samosprávneho kraja zo dňa 31.07.2006 č. TSK/2006/03209/zdrav.-2 lekárska MUDr. N. W. získala povolenie na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia ambulancie v odbore pediatria a dorastové lekárstvo, miesto prevádzkovania W. XXX/X, G. V., v zmysle ktorého sa podľa ustanovenia § 4 písm. a) zákona č. 578/2004 Z. z. stala poskytovateľom zdravotnej starostlivosti. Lekárka MUDr. N. W. bola z dôvodu udelenia uvedeného povolenia na prevádzkovanie ambulancie a z dôvodu poskytovania zdravotnej starostlivosti povinná v rámci všeobecnej ambulantnej starostlivosti poskytovať aj lekársku službu prvej pomoci (v prílohe rozhodnutia v bode 2 je jednoznačne uvedené, že držiteľ povolenia je

povinný zúčastňovať sa služieb LSPP podľa pokynov organizátora LSPP). Lekárka MUDr. N. W. nemala povolenie prevádzkovať lekársku službu prvej pomoci u žalovaného v zmysle ustanovenia § 7 ods. 2, 3 v spojení s § 11 ods. 2 zákona č. 578/2004 Z. z., uvedené povolenie na prevádzkovanie lekárskej služby prvej pomoci bolo vydané Nemocnici s poliklinikou Ilava, n.o., ako žalovanému, na základe rozhodnutia Trenčianskeho samosprávneho kraja č. TSK/2009/06718/zdrav.-2 zo dňa 25.11.2009 (v prílohe 2 k rozhodnutiu v bode 2 je jednoznačne uvedené, že držiteľ povolenia je povinný poskytovať LSPP podľa rozpisu schváleného Trenčianskym samosprávnym krajom), pričom za účelom poskytovania lekárskej služby prvej pomoci mala lekárka MUDr. N. W. uzatvorenú so žalovaným zmluvu o zabezpečení odbornej starostlivosti zo dňa 01.01.2009, v zmysle ktorej vykonávala lekársku službu prvej pomoci u žalovaného. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že prevádzkovateľom lekárskej služby prvej pomoci je Nemocnica s poliklinikou Ilava, n.o. ako žalovaný, u ktorého sa podľa rozpisu určeného samosprávnym krajom, vykonávala lekárska služba prvej pomoci na základe povolenia udeleného rozhodnutím Trenčianskeho samosprávneho kraja zo dňa 25.11.2009 v zmysle ustanovenia § 7 ods. 2, 3 zákona č. 578/2004 Z. z.. Súd prvej inštancie taktiež správne ustálil, že v predmetnej veci bol žalovaný nositeľom zodpovednosti za výkon lekárskej služby prvej pomoci v prípade úmrtia maloletého Michala I.. Lekárka MUDr. N. W. vykonávala lekársku službu prvej pomoci u prevádzkovateľa žalovaného, teda u iného subjektu, avšak bola len poskytovateľom zdravotnej starostlivosti v zmysle udeleného povolenia v zariadení ambulancie v odbore pediatria a dorastové lekárstvo. V zmysle uvedeného lekárka MUDr. N. W. nemohla byť nositeľom práv a povinností z právneho vzťahu poskytovania lekárskej služby prvej pomoci, nakoľko nedisponovala ďalším potrebným povolením na poskytovanie lekárskej služby prvej pomoci v zmysle ustanovenia § 7 ods. 2, 3, § 11 ods. 2 zákona č. 578/2004 Z. z., pričom za takéto povolenie nemožno považovať uzatvorenú zmluvu o zabezpečení odbornej starostlivosti zo dňa 01.01.2009 s Nemocnicou s poliklinikou Ilava, n.o. ako žalovaným. V žiadnom z rozhodnutí predloženého súdu prvej inštancie teda nebolo preukázané, že by tejto lekárke bolo povolené prevádzkovať aj LSPP. Čo sa týka námietky žalovaného uvádzanej v odvolaní, že zdravotnú starostlivosť poskytovala dňa 12.12.2009 synovi žalobcov lekárka v ambulancii lekárskej služby prvej pomoci MUDr. N. W., ktorá túto poskytovala vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť, odvolací súd túto nepovažoval za opodstatnenú, nakoľko v zmysle § 10 ods. 3 zák. č. 578/2004 Z.z., samostatná zdravotnícka prax podľa odseku 1 nie je poskytovanie lekárskej služby prvej pomoci a keďže žalovaná nemala povolenie aj na prevádzkovanie LSPP, ktoré mal žalovaný, nemohla vykonávať poskytovanie zdravotnej starostlivosti LSPP vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd nepovažoval námietky žalovaného týkajúce sa pasívnej vecnej legitímácie za opodstatnené, nakoľko v predmetnej veci bol výlučne žalovaný nositeľom práv a povinností z právneho vzťahu poskytovania lekárskej služby prvej pomoci, bol teda zodpovedný za poskytovanie lekárskej služby prvej pomoci v prípade vyšetrenia a poskytnutia zdravotnej starostlivosti maloletému M. I. dňa XX.XX.XXXX, a to i s poukazom na udelené povolenie prevádzkovať a poskytovať lekársku službu prvej pomoci. V predmetnom konaní o náhradu nemajetkovej ujmy bola teda aj podľa odvolacieho súdu daná pasívna vecná legitímácia u žalovaného (Nemocnica s poliklinikou Ilava, n.o.), nakoľko zodpovedným subjektom za poskytovanie lekárskej služby prvej pomoci u maloletého bol žalovaný.

22. Podľa § 11 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

23. Podľa § 13 ods. 1, 2, 3 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie. Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

24. Zodpovednosť podľa § 13 Občianskeho zákonníka je objektívnou zodpovednosťou, čo znamená, že jej vznik si nevyžaduje zavinenie a preto nemôže byť vylúčená ani dôkazom ospravedlniteľného omylu a pod. Vzniknutá nemajetková ujma na osobnosti fyzickej osoby je pre ňu rovnako závažná bez ohľadu na to, či pôvodca zásahu jednal zavinenne alebo nie. Subjektívna stránka zavinenia má význam len pri určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy podľa § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka pri posudzovaní okolností, za ktorých došlo k porušeniu práva. Podľa judikatúry súdov vrátane ESLP a dohôrov o ochrane ľudských práv a základných slobôd súčasťou súkromného života je aj rodinný život, zahrňujúci vzťahy medzi blízkymi príbuznými a rešpektovanie súkromného života, teda aj rodinného života. Zahŕňa

aj právo na vytvorenie a rozvíjanie vzťahov s ďalšími ľudskými bytosťami, aby bolo možné tiež rozvíjať a naplňať vlastnú osobnosť.

25. Vychádzajúc z cit. ustanovenia § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch súdom neustanovuje zákon žiadne medze. Pre určenie tejto výšky náhrady nemajetkovej ujmy však § 13 Občianskeho zákonníka zakotvuje taxatívne dve kritéria: závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy (čím závažnejšia je čo do svojej intenzity i svojho trvania, tým vyššia by mala byť aj čiastka peňažného zadosťučinenia) a okolnosti, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo, pričom vždy musia byť zisťované okolnosti nielen na strane pôvodcu zásahu, ale aj na strane postihnutej osoby. Druhé kritérium (okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo), je stanovené zámerne veľmi všeobecne tým, že by malo byť uplatnené vo vzťahu ako k postihnutej fyzickej osobe, tak k osobe, ktorá neoprávnený zásah spôsobila (napr. či išlo na strane pôvodcu neoprávneného zásahu len o určitú ľahkú nedbanlivosť alebo naopak o úmysel). Tým je sledovaný cieľ, aby pri určení konkrétnej výšky peňažného zadosťučinenia bolo možné v rámci voľnej úvahy súdu, ktorá práve na tomto mieste dostáva veľký priestor, a v súlade s princípom spravodlivosti pružne prihliadnuť na najrôznejšie momenty, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo. Súd musí pritom však vychádzať vždy z čo najúplnejšieho skutkového stavu a opierať sa o preskúmateľné konkrétne hľadiská.

26. V prejednávanej veci bolo dokazovaním vykonaným pred súdom prvej inštancie aj podľa odvolacieho súdu bez pochybností zistené, že mal. M. I. bol 2 razy ošetrovaný pri vykonávaní LSSP žalovaného a po týchto 2 vyšetreniach došlo k náhlemu úmrtiu maloletého, syna žalobcov 1/, 2/, pričom spoluzavinenie žalobcov 1/, 2/ pri starostlivosti o maloletého v tejto súvislosti zistené nebolo. Došlo tak k neoprávnenému zásahu do súkromia žalobcov 1/ a 2/ chráneného § 11 Občianskeho zákonníka, ktorého súčasťou je i rodinný život, kedy z objektívneho pohľadu je strata jedného z členov rodiny neodčiniteľnou ujmu, ktorá dopadá na zostávajúcich členov rodiny. Ide o objektívnu zodpovednosť žalovaného, pri ktorej sa nevyžaduje zavinenie, teda postup v rozpore s lege artis. Primeraným zadosťučinením v danom prípade je aj podľa odvolacieho súdu i náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Ak dôjde k smrti jedného z členov rodinného vzťahu, pozostalá osoba môže utpieť citovú ujmu vo forme šoku, smútku zo straty blízkej osoby. Ani odvolací súd nepovažoval primerané zadosťučinenie vo forme ospravedlnenia sa a ani samotné trestné stíhanie ošetrojúcej lekárky za postačujúce vzhľadom na závažnosť vzniknutej ujmy - smrti najmladšieho a najmilšieho člena rodiny a preto súd prvej inštancie správne uznal právo žalobcov 1/, 2/ na náhradu nemajetkovej ujmy. Z výsluchu žalobcov 1/, 2/ pred súdom prvej inštancie je aj podľa odvolacieho súdu nepochybné, že stratou ich 4-ročného syna náhle, nečakane, po krátkej chorobe došlo k podstatnej zmene v ich rodinnom a teda i súkromnom živote. Pritom ide o nezvratný stav, pri ktorom žalobcovia 1/, 2/ prišli o radosť zo života, zmyslu v časti ich života, prišli o časť rodiny stratou jedného zo 4-člennej rodiny a to za stavu, že už boli poznačení predchádzajúcou stratou ďalšieho syna, v dôsledku čoho boli ich citové väzby na mal. Michala o to silnejšie. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie považoval stratu syna žalobcov 1/, 2/ za hlboko traumatizujúci zásah do ich rodinného, a tým aj súkromného života bez možnosti obnovenia tejto straty. Súd pri rozhodovaní zohľadnil to, že v tomto prípade bolo náhle a neočakávane zasiahnuté právo na súkromie a rodinný život žalobcov 1/, 2/ stratou veľmi mladého, zdravého syna (v tom čase 4-ročného). Žalobcovia 1/, 2/ v dôsledku straty syna nepochybne prežili šok, mnoho fyzického i psychického trápenia s následkami až doteraz, v dôsledku ktorých je znížená kvalita ich osobného i spoločenského života. Súd prvej inštancie správne neprihliadal len na subjektívne pocity žalobcov 1/, 2/, ale aj na objektívne hľadisko a dospel k správne mu záveru, že predmetnú ujmu by obdobne vnímala aj každá iná fyzická osoba a považovala by ju za ujmu závažnú. V neposlednom rade súd prvej inštancie rovnako správne zohľadnil i fakt, že k neoprávnenému zásahu, za ktorý je v zmysle vyššie uvedeného zodpovedný žalovaný ako poskytovateľ zdravotnej starostlivosti, došlo pri výkone jeho povolenej činnosti, na vykonanie ktorej sa podieľala ošetrojúca lekárka. Rovnako správne súd prvej inštancie pri určení výšky náhrady zohľadnil skutočnosť, že samotný žalovaný pri realizácii ošetrovania LSPP nemal dosah na kvalitu tohto výkonu a všimol si skutočnosť uvedenú v rozhodnutí NS SR o dovolaní, že v danom prípade bola vykonaná iba tzv. zdravotná pitva a nebola vykonaná pitva za účelom odberov na zabezpečenie výsledku virologického a bakteriologického vyšetrenia pre zistenie príčiny smrti. Taktiež správne prihliadol na postoj žalovaného a ošetrojúcej lekárky MUDr. N. W., prezentovaný v súdnom konaní, ktorým absolútne a bezvýnimočne odmietli pripustiť akýkoľvek podiel zodpovednosti na ujme na osobnostných právach žalobcov 1/, 2/. Do vyhlásenia rozsudku sa výslovne neospravedlnili za nespornú skutočnosť, že pri poskytovaní LSPP žalobcovia 1/, 2/ utrpeli ujmu na osobnostných právach (a to bez ohľadu na to, že podľa ich procesnej obrany v trestnom i civilnom konaní za tento zásah nezodpovedajú a nezvinili ich). Vzhľadom na vyššie uvedené teda

súd prvej inštancie správne zohľadnil všetky skutočnosti relevantné z hľadiska závažnosti a vzniku nemajetkovej ujmy, intenzity zásahu a jeho dopadov na chránené osobnostné práva, ako aj okolnosti, za ktorých došlo k zásahu. Tu je potrebné prihliadnuť aj na to, že nárok v danom prípade vzhľadom na značnú psychickú bolesť, ktorá nastala u žalobcov, ktorí tvorili členov veľmi súdržnej rodiny s nebohým maloletým spoločne, je potrebné posúdiť extenzívnejšie ako bežnú náhradu nemajetkovej ujmy pri zásahu do ochrany osobnosti podľa § 11 Občianskeho zákonníka. V dôsledku náhlej smrti maloletého došlo k nenávratnej deštrukcii možnosti rozvoja medziľudských väzieb medzi žalobcami a nebohým maloletým, a tým k intenzívnemu zásahu do osobnostných práv žalobcov. Výška, ktorú stanovil súd prvej inštancie, predstavuje odčinenie útrap žalobcov peňažnou náhradou. Súd prvej inštancie správne ustálil výšku priznanej nemajetkovej ujmy v peniazoch žalobcom 1/ a 2/, pričom prihliadol aj na okolnosti, za akých došlo k úmrtiu maloletého. Aj napriek skutočnosti, že lekárka MUDr. N. W. bola oslobodená spod obžaloby pre trestný čin usmrtenia podľa § 149 ods. 1, 2 písm. a), b) Trestného zákona, a to rozsudkom Okresného súdu Trenčín č.k. 4T/67/2014-698 zo dňa 11.05.2015 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne č.k. 2To/113/2015-744 zo dňa 25.01.2016, z výsledkov šetrenia Úradom pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou ako aj z vykonaného znaleckého dokazovania vyplynulo, že lekárka dňa 12.12.2009 pri vyšetrení maloletého, v rámci poskytovania lekárskej služby prvej pomoci u žalovaného, nepostupovala správne, nezhodnotila správne zdravotný stav maloletého, neodoslala maloletého na hospitalizáciu, kde bola možnosť komplexného vyšetrenia a liečby, čím by sa pravdepodobne zmiernil priebeh infekcie v dýchacích orgánoch. Lekárka tak nezohľadnila súčasné poznatky lekárskej vedy, pri diagnostike nevyužila viaceré rutinné vyšetrenia, neodoslala dieťa na detské oddelenie, preto zdravotná starostlivosť službukonajúcej lekárky nebola poskytnutá v súlade so zákonom o zdravotnej starostlivosti. Preto je potrebné prihliadnuť aj na skutočnosti uvedené v trestnom konaní, kedy boli konštatované pochybenia na strane lekárky MUDr. N. W. pri poskytovaní lekárskej služby prvej pomoci, i keď táto bola spod obžaloby oslobodená, avšak na základe zásady in dubio pro reo, ktorá je platná iba v trestnom konaní. Žalovaný sa týmto oslobodzujúcim rozsudkom zodpovednosti nezbavil. Súd prvej inštancie teda pri rozhodovaní o výške priznanej náhrady nemajetkovej ujmy správne vychádzal z kritérií uvedených v ustanovení § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka, správne prihliadal predovšetkým na nenapraviteľný následok vzniknutý v dôsledku náhleho úmrtia maloletého M. I., syna žalobcov 1/ a 2/, správne prihliadol na okolnosti, za ktorých došlo k smrti maloletého a taktiež zohľadnil výsledok trestného konania a tvrdenia v ňom konštatované. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že v danom prípade je primeranou výška nemajetkovej ujmy 40.000 eur vo vzťahu k žalobkyňi 1/ a výška nemajetkovej ujmy 40.000 eur vo vzťahu k žalobcovi 2/.

27. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výrokoch II., IV. a VI. podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

28. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešným žalobcom 1/ a 2/ odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

29. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).